

Πατρίδαν είχα τζαι έχασα

Αγίαν Πέφτην δκιάλεξα
ποίημα να συντάξω.
Τουύτην ημέραν των παθών
την Κύπρο μας να θυμηθώ
τ' άδικον να φωνάξω.

Είμαι κόρη της προσφυγιάς
τζαι η αδελφή του πόνου.
Για τούτον τζ' άρκεψα γραφή
η θύμηση να μεν χαθεί
στο πέρασμα του χρόνου.

Ντροπιάστην ο Ελληνισμός
τζαι η γη εφαρμακώθη.
Τζ' όπως τον Ιησού Χριστό^{τζαι τζείνη εσταυρώθη.}

Πατρίδαν είχα τζαι 'χασα
τζ' όπως τζ' αν λοαρκάσω
τα χρόνια εν 27 τζαι
που να βρω παρηορκάν
τζ' ήνταλως να ξεχάσω.

Ημουν νέα, τζ' εγέρασα
τζαι τα μαλιά μ' αστίρισάν
τζαι τα μωρά μιαλήνασιν
τζ' άλλα μωρά γεννήσασιν,

Οι γέροι μου επεθάνασιν
που τον πολύ καμόν τους.
Τζαι θάφτηκαν στην προσφυγιά
μακρά που το χωρκό τους.

Τζ' η μάνα τ' αγνοούμενου
σηκώνει τον σταυρό της.
Φακκά τες πόρτες τζ' αρωτά
αν είδασιν τον γιον της.

Τζιαμέ στο τοίχος της ντροπής
η δόλια μάνα κλαίει.
Βρέσιει την γη με δάκρια
τα βάσανα της λέει.
Τζαι καταρκέται η καρκιά,

Παναγιώτα Ζένιου

(Από το Δίκωμο)
Ξεριζωμένη Λεμονιά

λαλεί ανάθεμαν τους.
Τους Ιούδες τους προδότες
του λοής λογιών Πιλάτους.

Αγια πάθη του Χριστού! Αγία
Εβδόμαδα!
Τζ' η σκλάβα Κύπρος καίεται,
λιώνει σαν την λαμπάδαν.

Οξος, φαρμάτζη τζαι χολή
έχουν την ποτισμένη.
Τζαι με το συρματόπλεγμα στα
δκυο εν μοιρασμένη.

Τζαι ο πολύπαθος λαός τραβά
τον γολγοθά του.
Τζαι δεν έχουσιν τελειωμό τα πάθη
τα δικά του.

Τζ' αλοίμονο τούτη πληγή
για την χαμένη μας την γη
να μπόριεν να γιάνει.
Οποιος πατρίδαν έχασεν, ποτέ
εν τζαι ξηχάνει.

Στο Θεό κάμνω προσευχή η Κύ-
προς
να λευτερωθεί που μιαν μερκάν
ως άλλη.
Γιατί η γη πον κλεψυδιά εν γίνεται
χαλάλη.

Αλανίζοντας τες μνήμες στον μαύρο Ιούλη του 1974

Νάκρα γυρέφκω, να αλανίσω
να ποτυλίξω, τζιειν' την κλωστή.

Το παραμύθι να ιστορήσω,
για τζιειν την κόρη την ξακουστή.

Σγιαν το ελάφι, το πληγωμένο,
η Αγια Κόρη, σπαρταρά.

Δράκος ξεσχίζει, το κορμί της,
με τζιειν τα δόνγκια, τα σουβλερά.

Στον άνεμον, δεν έσιει ανάμπιον,
ούτε καλύβι, ούτε σπηλιά.

Τζιαι δύως, ήταν Βασιλοπούλα,
κόρη του Πράξανδρου, Βασιλιά!

Που τ' ακρογιάλια της, ερέσσαν,
με τα καράβκια, οι πειρατές.

Τζιαι τα παλάδκια της, εκουρσέψαν,
μες τους αιώνες, πολλές φορές.

Τζιαι τα παιδκιά της, εσκλαβωθήκαν,
τζι 'αλλάξαν σιέρκα, τζι 'αφεντικά.

Όμως την πίστη, εν αρνηθήκαν
τζι 'ας επεράσσαν, τόσα κακά.

Ένα ποτζιείνα, τα παιδκιά της,
λεύτερος σλάβος, είμαι τζιαι γιω.
Τζιαι ξεριζώσαμε, που κοντά της,
μαν τζιαι ξι χάνω, την αγκαλιά της.
Εις τ' δνομά της, πίνω νερό.

Θωράκιμπροσμουν, τζιειν' το θηρίον,
το δηλητήριον, να ξερνά.

Την Αγια Κόρη, να σπαράζει.
Μάνα... βοήθειαν, να φωνάζει,
τζι ' δύως, η μάνα, εν μακριά.
Κανένα πλάσμα, εν την ακούει,
φωνή βοώντος, στην ερημιά.

Τζιαι κόμπο, κόμπο, τζιείνο το δάκρυ,
εγίνη λίμνη, φαρματζιερή.

Εν τζιεν ν' αρκίσει, να ξησιειλήσει
τζιαι το μελλούμενο, θα γινεί.

Τότες, ο Δράκος εν να μουγκρίσει,
μέσ' το φαρμάτζι εν να πνιεί.

Κάποιος Θησέας, εν να ξυπνήσει,
γάρτει στον κόσμο, να δοξαστεί!

Την Αγια Κόρη, να λευτερώσει
που το θηρίον, να ποσπαστεί.

Με το λανάρισμα της μνήμης → Τσεύζη
εβκήκε πού την, παραβολή.
Τζι 'δσον, τζι ' αν φαίνεται, παραμύθι,
εν ιστορία αληθινή.

Δαμέ, τελειώνω την ιστορία,
τζι 'εν να τα πούμεν, άλλη φορά.
Ως τότε, αφήνω γειαν.

Να σας φυλάει η Παναγία,
νά 'σιετε ομόνοια, τζιαι χαρά.

Κάνε κουράγιο, λεμονιά

Ξεριζωμένη λεμονιά, να βρεις νερό
στην ερήμια ποτέ μην περιμένεις.
Από τα όχρια πουλιά και τη Μητέρα Παναγιά,
εμψύχωση να πάρνεις.

Νερό του κεφαλόβρυσου,
ήσουνα ποτισμένη.
Και τη δροσιά του κουβαλάς,
για τούτο και ανθοβολάς έτοι ξεριζωμένη.

Κάνε κουράγιο, λεμονιά
κι αν τύχει να διψάσεις,
θα πιεις από το δάκρυ μου
νερό για να χορτάσεις.

Το δάκρυ είναι αλμυρό,
μ' εγώ θα το γλυκάνω.
Να σε ποτίζω, λεμονιά,
ωσότου να πεθάνω.

Όλες οι κρήνες τ' ουρανού
θ' ανοίξουν για σένα.
Πα να δώσουν τη χαρά,
να βγάλεις φύλλα τρυφερά,
και άνθη μυρωμένα.

Στην δροσερή σου τη σκιά,
η Περσεφόνη η θεά,
θαρθεί να ξαποστάσει.
Ν' απλώσει τ' άσπρα πέπλα της
τα άνθη να συνάξει.

Τα μύρα και τα άνθη σου,
ανθόνερο θα γίνουν.
Και δπως τον παλιό καιρό,
άγγελοι απ' τον ουρανό
θάρχονται να το πίνουν.

Ξανθίππη Σωκράτους

Διδώσω με Ξανθίππη δεν
τίραι αἴγα με αυτό γιατί

Ξεριζωρίγινη Λεμονιά, Παναγιά

Eίναι και αυτό ένα δείγμα, αυτό σίσια σαν
ποινισμένα. Τίρα κανείς δεν με ενοχλεί. Η γοινόν σου
τίραι καλιγραφία.

Ευχαριστεί κι ανταποδίδει

Αφιέρωση στον Γιάννη Γρίβα

Θέλω την αφέρωση
να την ανταποδώσω.
Στην σάπια του μποναμά
εξήγηση να δώσω.

Οι ποιητές μας, δεν έχουν,
ομπέλια να μοιράσουν.
Τζαι Εκευχούν, τζαι γράφουσιν
έθιμα τζαι παράδοση,
στους νέους να περάσουν.

Γιάννη... Ήντα αξίζει ο μπονα-
μάς

Έξω το πως μ' εκτιμάς
δεν έχω αμφισβήτησεις.
Το θέμα μου, δεν έπιασες
ήταν ο διακρίσεις.

Γιατί, στην Παροικία μας
πολλά ευδοκιμούνται.
Τζ' αλλάσουν τα κρητήρια,
την Λεμονιά Ποιήτρια
ομπρός τους άμαν δούσιν.
Να την υποτιμήσουσιν
με τρόπο, προσπαθούσιν.

Διαταγή βασιλική!
Θαρκούν με τούντην τακτική
θα κόψουν την ορμή μου.
Η ποίηση εν κληρονομιά
τζ' δίως τον κέχμαρρο τζυλά
στις φλέβες στο κορμί μου.

Την αξία της ποίησης
πολλά καλά γνωρίζουν
τζ' δίως... της προκαταλήψης,
σημαίες αρμενίζουν.

Τούτον το θέμα που τζικρόν
έθελα να το θέξω
τζ' αφού τεντώνει το σιοινί^{τζ'}
εγύρευκα την αφορμή
κουβέντα να ανοίξω.

Στα τόσα χρόνια, μιαν φοράν
για τούντην συμπεριφορά
έπρεπε να μιλήσω.
Της ποίησης το χάρισμα
να το υπερασπίσω.

Σαν δάσκαλος, απάντησες
με λόγια μετρημένα
τζαι είπες για την Λεμονιά
που δεν φοβάται παγωνιά
τζ' ανθοβολά στα ξένα.

Ευκαριστώ τους ποιητές,
αναγνώστες τζ' ακροστές
τζ' ούλην την Παροικία.
Τζαι δεν λογιέται ποιητής
όποιος κρατά κατζίαν.

Γιάννη μου σε ευκαριστώ, σγιαν
πρέπει,
τζαι αξίζει. Ούλοι αγωνιζούμα-
στιν
σε ένα μετεριζί.
Το έργο σου αξέπαινο,
μέσα στην Παροικία,
που εξυμνά τον άνθρωπο,
το ήθος, την αξία.

Με όλη μου την εκτίμηση
Παναγιώτα Ζένιου

Δωϊώνων. Ξερίζωριν Προσγυγοφάκα, μεγάλωσα
μοργωσα οργιά σεργανι σαλδιά. Αγαστηά
αδιάργια, σαν ποιητρια, υπόγιρα πιό πολι. Σαναγιώτζης
Εδώ σαντού χο ποιητα, τκφράλω την αγανάκτιση μας